

De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het aanspreekrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1884 (Stadtsblad no. 124).

Zondag 16 Januari 1887. N°. 473.

Abonnementprijs: franco aan huis, per drie maanden / 1.30. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaars, Poëdirectoren enz. en aan het Bureau, Warmoesstraat 108, te Amsterdam.
Advertentie: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elke regel meer 15 Cent.
Aanvragen en vermelding van leidegaven en Verzoeken 10 Cent per regel.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonnementen en Advertentieën aan de ADMINISTRATIE van De Heraut, Warmoesstraat 108, Amsterdam.
Inzendingen die later dan Donderdag 's namiddags te 12 ure worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Van des menschen verlossing.

VIJFDE ZONDAGSAFDEELING.

III. (Slot.)

Die ziel die zondigt, die zal sterven. Ezechiel 18: 4.

Vraag 14 en 15 hooren bijeen. Het schijnen twee vragen te zijn, doch feitelijk zijn ze saam slechts één munt met zijde en keerzijde. Vraag 14 zegt wat niet, Vraag 15 wat wel kan. En beide malen wordt én in Vraag 14 én in Vraag 15 gehandeld over twee zelfde wetten, waaraan de plaatsvervangende op zedelijk terrein gebonden is. Inzage van beide Vragen toont dit duidelijk. Immers in beide vragen wordt de noodzakelijkheid besproken, en dat de plaatsvervanger zelf mensch zij én dat deze mensch tegelijk meer dan mensch, dat hij God zij. In de onmiddellijk voorafgaande Vraag was dan nu aangehouden, om wat oorzaak er niet aan te denken viel, dat de zondaar zelf iets aan zijn verlossing toebrengt. Iemand zelf, die dagelijks zijn schuld meerder maakt, en al wat dagelijks inkomt toet reeds voor dien dag schuldig is, kan uiteraard nooit ook maar het allergeringste inhalen, maar raakt ook met de uitnemendste bedoelingen, steeds verder en verder achteruit. Iets waar tevens in ligt opgesloten, dat ook een ander zondaar nooit voor ons kan intreden. Want iemand, die zelf reeds ondergaat en wegstijgt, hoe zou hij zijn broeder immer kunnen verlossen? Hij zou zijn ransoon nooit kunnen geven.

Hiermee is dit eerste punt dus gedaan. Onder de zondige menschen, en anders zijn er niet, is geen plaatsbepalend middel naar oit te vinden.

Nu echter werpt de Catechismus de belangrijke vraag op: Zoo dan al de zondige mensch geen ransoon kan aanbrengen, zou er dan geen ander onzondig schepsel kunnen zijn, dat ten deze voor den gevallen mensch opkame?

Dit kan niet op de dieren, maar moet op de engelen slaan. Want wel werden de dieren in den offerdienst des Ouden Verbonds als plaatsbepalende zinnebeelden geslacht, teneinde aan de oude kerk de verlossing die in Christus Jezus is af te schilderen; maar profet na profet, psalmist na psalmist heeft in den naam des Heeren, Israël steeds gewaarschuwd, om deze zinnebeelden of symbolen toch nooit voor het wezen aan te zien. Neen, offerende en brand-offers: d. d. Heere niet begerd. Het bloed der stieren en der bokken kon niet verzoeken. Het was niet naar het bloed van var en ram dat door de gerechtigheid des Heeren Heeren gedorst werd.

Bij dieren kan van zonde geen sprake zijn. In dieren is geen zedelijk leven, waarin trekken van het Beeld Gods staan, en reeds daarom is het onmogelijk dat ooit een dier in zijn sterven voor den mensch in de plaats trede. Het dier geeft een vacht af, waarmee de mensch zijn naaktheid kan dekken, maar achter die schorten en vellen blijft hij die hij was.

Vonden we dus voor de zedelijke plaatsvervanging in Vraag 13 den vasten regel: dat se niet kan noch mag plaats grijpen, tenzij vooraf het volalagen bankroet van den schuldenaar gebreken zij; — hier hebben we nu deze tweede: dat het wezen dat in zedelijke zin de plaats van den schuldenaar zal vervangen, zelf zedelijk van aard moet wezen, en dies geen dier kan zijn.

Maar kon het dan ook wellicht een engel zijn? Engelen zijn, evenals wij menschen, wel terdege wezens van zedelijke aard. Engelen zijn wel niet op gelijke wijze als de mensch naar 't Beeld van God geschapen, maar toch toont heel de Heilige Schrift, dat ook zij met dit Deugdenbeeld van 's Heeren heiligheden in rapport staan. En bovendien de engelen staan ook in betrekking tot den mensch. Met name tot 's menschen geestelijk leven. De Heere zelf heeft ze besteld en uitgezonden om medewerkers te zijn van onze zaligheid.

Niet onnatuurlijk komt dus bij den Catechismus de vraag op, of wellicht een creatuur uit de orde der engelen ten deze plaatsvervangende zou kunnen handelen voor den schuldigen mensch? En hierop nu luidt zijn antwoord: „Neen, dat kan niet, want ten eerste wil God aan geen ander schepsel de schuld straffen, die de mensch gemaakt heeft”. Een antwoord, waarvan het gewicht in het oog springt, omdat er de gerechtigheid Gods aan hangt. Gerechtigheid, het klare, doorzichtige woord zegt het u, gerechtigheid eischt, dat de schuld daar thuis worde gezocht, waar de schuld is, en niet ergens anders. Al het verzet der ongelooften tegen de dusgenaamde „Bloed-theologie” ging dan ook steeds uit van het op zich zelf volkomen juist beweren, dat het niet aanging de straf over te brengen daar waar geen schuld was. Hun fout was slechts, dat ze het mysterie van Golgotha niet begrepen, en aldus tegen het plaatsbepalend lijden van Christus een bedenking inbrachten, die niet opgaat, omdat juist in onze gereformeerde belijdenis van de verzoening zoo streng aan dezen eisch van het recht wordt vastgehouden. Immers ook wij houden op grond der Heilige Schrift staande, dat de straf niet anders kan neerkomen dan daar, waar de schuld was.

Ware dus de schuld, die te delgen stond, een afzonderlijke, particuliere schuld van dezen of genen persoon geweest, dan, het spreekt vanzelf, zou deze particuliere persoon die ook zelf hebben moeten boeten, en ware plaatsbepalend onmogelijk geweest. Waar geen gemeenschap van schuld bestaat, kan ook geen overgang van deze gemeenschappelijkheid bestaan in straf.

Nu staat intusschen de zaak zoo, dat de zonden niet iets particuliers van dezen of genen persoon, maar iets gemeenschappelijks van ons geslacht als één geheel is. Aparte mensche-lijke zonde is er niet. Alle zonde komt uit de moederzonde van Adam en zit met een levenden vezel aan die moederzonde vast en is er door gevoerd. Alle zonde is en vormt dus één organisch geheel, en dit organisch geheel der zonde zit niet in één mensch, maar ligt in ons geslacht als zoodanig. De schuldige is dus niet de éne enkele afzonderlijke mensch, maar de schuldige tegenover God is onze mensche-lijke natuur als zoodanig, ons geslacht als een geheel, en die van den enkelen mensch voor-voerre ze niet dit geheel in levend contact staan. De schuld ligt dus in onze mensche-lijke natuur. Ons geslacht is de over-treder. En daarom moet dan ook in onze mensche-lijke natuur, door één die voor dit geslacht kon opkomen, de schuld worden geboet en de straf worden gedragen. Zoo alleen verkrijgt de gerechtigheid Gods haar eisch.

Met een engel ware hier dus niets uit te richten. De engelen die staande bleven hebben niet de minste gemeenschap van schuld aan 's menschen schuld. Zij zijn staande gebleven toen hun mede-engelen voor eeuwigen vielen. En ook daarvan afgezien is hun natuur niet onze natuur. Ze zijn andere wezens dan wij menschen zijn. Ze hebben een ander leven. Ze zijn principieel van ons menschen afgescheiden. Tusschen een mensch en een engel heeft God de Heere een scherpe grenslijn gelegd. En hoewel ook pantheïstische sentimentaliteit van een verengelen van menschen gebazel heeft, zoo leert Gods Woord ons toch, en daar blijft het bij, dat zulk een overgang volstrekt ondenkbaar is. Engel wordt een mensch nooit.

En waar nu alsoo de overgang in de natuur van mensch en van engel ontbreekt, moet ook ontbreken de gemeenschap van schuld, en kan er dus ook geen sprake van gemeenschap in overneming van de strafte zijn. Heel dit denkbeeld, alsof er bij „engelen” redding ware te vinden moet dus wegge-voeren. De strafte onzer zonde is een strafte van ziel en lichaam beide. En reeds het feit, dat de engelen geen lichaam bezitten, maar onlichamelijke geesten zijn, maakt, dat zij ook uit dien hoede, des menschen straf nooit dragen konden.

Vanwege de gerechtigheid Gods is en blijft het derhalve, dat overmits de schuld in onze natuur en ons geslacht rust, ook onze natuur en ons geslacht moet boeten en straf lijden, en dus de vraag of eenig wezen al dan niet die boete en di: straf zou kunnen overnemen, allereerst hangt aan deze andere, of zulk een wezen zelf onze natuur bezit, behoort tot ons geslacht, en in die natuur voor dat geslacht kan opkomen.

Zoo neen, dan kan hij ook geen verlos-send middelbaar wezen. Zoo wel, dan natu-urlijk is hij niet in weerwil, maar juist krachtens de gerechtigheid Gods, de aange-voeren held om voor ons door te breken.

Vandaar dat de Catechismus dan ook tweedelig de zaak aldus vaststelt: 1°, het kan geen ander schepsel zijn, want de schuld ligt in ons menschen, en dus door ons menschen moet ook de straf gedragen; en 2°, eisch is derhalve dat wie het bewerken zal een waarachtig en rechtvaardig mensch zij. Waarachtig beteekent hier „echt”, „we-zenlijk”. Zoodat hij het niet schijnt, maar het inderdaad is. Wat wij nu echt en we-zenlijk noemen, noemde men eertijds of oprecht of waarachtig. Er moet dus niet gedacht, dat hier tegenspraak zou zijn met het Schriftwoord: „Alle mensch is leugen-achtig en God alleen waarachtig”. De uit-drukking „waarachtig” heeft met de „waar-heid Gods” hier niets te maken. Er wordt alleen mede bedoeld, dat wie als mensch ten deze zal optreden, het niet alleen schijnen moet, maar ook moet zijn.

Dit alles loopt dus volkomen zuiver. Slechts wordt er nu nog aan toegevoegd, dat deze echte mensch ook tegelijk onzon-dig moet wezen, en dit is het wat de Catechismus noemt: „een waarachtig en rechtvaardig mensch”. Rechtvaardig be-duidt hier niet dat zulk een rechtvaardig in zijn doen met menschen zou zijn; maar dat het recht Gods niets tegen hem te klagen had. En de wonder eisch waar-toe we alzo komen, is deze, dat de Ver-lossende Middelaar niet kan zijn een dier of engel, maar moet zijn mensch; echt mensch; onzer één; en dat hij toch, hoe-zeer ook tot ons behoorende, en in ons geslacht ingeworteld, aan de moederzonde ontkomen en van de moederschuld vrij moet zijn. Iets waaruit men tevens ziet, hoe ver van de waarheid enkele Neo-Kohlrü-gianen afwijken, die ingang zoeken te geven aan de zondige voorstelling, als hadde ook op Christus de erfschuld in Adam gerust. Men lijst van zulke uitingen, als men ze ook maar hoort!

Doch nu het tweede punt! Terwijl nu de zedelijke plaatsvervanging reeds den wonderen en schijnbaar onmogelijken eisch stelt, dat die plaatsnemer mensch als wij en toch tegelijk anders dan wij, d. i. zonder zonde of geheel rechtvaardig zij, voegt nu de Catechismus er ten tweede nog dezen anderen eisch aan toe, dat hij in kracht en vermogen al het crea-tuurlijke te boven ga.

Hij zegt toch in Vraag 14: „Ten andere: zoo kan ook geen bloot creatuur den last des eeuwigen toorns Gods dragen en anderen daar-van verlossen”; en baseert hierop in Vraag 15 den eisch: „Dat hij sterker dan alle schepselen, en dies mede waarachtig God zij”.

En ook dit is onvergelykelijk schoon uitgedrukt. Want dit juist is de heerlijkheid van ons geloof, dat we niet maar his-torisch vernemen: „Uw Middelaar was God en mensch”, maar dat tot in de diepte van ons zedelijk leven wordt doorgedron-gen, om van binnen in ons eigen hart als niet weerhaken de heilige waarheid vast te leggen, dat er zonder een „Woord” dat „Vleesch” wordt, geen heil voor een zon-daar bestaat.

Ook hier echter wapene men zich tegen misverstand. Kan een bloot creatuur of schepsel den last des eeuwigen toorns Gods tegen de zonde niet dragen? o, ja, want ook Satan is een bloot schepsel en draagt dien. En dien toorn dragen alle gevallen engelen en alle voor eeuwig rampzalige menschen. Ten deele dragen wij zelfs op aarde dien toorn. „Door uwen toorn vergaat ons kwij-nend leven”!

Niet alleen toch dat een bloot creatuur wel terdege den toorn Gods dragen kan, maar hij moet dien dragen. Want zoo vlamt er geen vonk, hoe klein ook, van zonde in het schepsel op, of die toorn Gods strijkt neer.

Men lette er daarom op, dat de Cate-chismus, wel verre van dit te ontkennen, dan ook iets heel anders zegt, t. w. dat een bloot creatuur den last des toorns Gods tegen den zonde nooit kan, nooit op zulk een wijze, nooit met die uitwerking kan dragen, dat hij er aan toe kwam, om an-deren te kunnen verlossen.

Een bloot creatuur kan dus wel toorn Gods dragen, maar hij komt met dat dra-gen nooit gereed. Die arbeid kan door een bloot creatuur wel begonnen, maar nooit volend. Het is een uitscheppen van den Oceaan, waaraan niemand de hand slaat, omdat hij weet dat er nooit een einde aan komt. Het is als het willen tellen van de sandkorrelen, waarvan ieder aftaat, om dat menschenmacht er niet toe reikt.

De zaak zit dus hierin, dat de toorn Gods tegen de zonde een oneindig karakter draagt. Merk hier wel op. De toorn Gods, en dus ook onze straf, vindt zijn maatstaf niet in het beperkte van onze mensche-lijke apaling, maar breidt zich uit naar de ma-teloosheid en onmeetbaarheid van den maat-staf van het goddelijk leven. De last der toorns Gods tegen de zonde is dus van

geen beperkte of afgepaalde natuur, zoodat ze eindelijk, eindelijk toch uitgeput zou zijn en haar grens zou hebben bereikt.

O, in het allerminste niet. De toorn Gods gaat zoover als God gaat. Op dien toorn staat, omdat het de toorn des Heeren HEEREN is, het goddelijk stempel, en dies is hij eëwig, onmetelijk en oneindig. En zoover kan nooit de kracht of het leven of de werking van een creatuur gaan, dat hij ooit of ergens één enkel punt zou kun-nen vinden, waarvan hij zeggen kan: Hier dringt de toorn van God niet door.

Stel dus al dat het heerlijkste creatuur al zijn kracht inspande, en met die volle in-spanning, tienmaal duizend jaren met volle teugen dien toorn des Eeuwigen indronk, dan nog zou er geen einde aan zijn, wat zeg ik, het zou nog niet zichtbaar zijn, dat er af was.

De zonde is tegen God begaan, en dat is het ontzettende, waarom er geen afdoen aan de straf en de eeuwige rampzaligheid zoo ijzigevekkend is. En uit dien hoofde nu leert de Catechismus, dat daarvan zelfs de allerheiligste engel u nimmer had kunnen verlossen, omdat zelfs die allerheiligste engel toch altoos een bloot creatuur bleef, en een bloot creatuur nooit ofte nimmer het zoover met het dragen van Gods toorn zou kunnen brengen, dat hij zeggen kon: „Nu is het einde bereikt”, en alsdan, na dit einde bereikt te hebben, tot het verlossen van anderen zou kunnen overgaan.

Als er aan de overzijde van den Oceaan op het strand staan, die naar dezen oever wenschen te komen, en is er geen schip of boot of vlot, en het moet met zwemmen geschieden, och, dan staan voor zulk een doel zelfs de beste zwemmers machteloos. Want hoe kostelijk en prachtig de beste zwemmer, ook zwemmen moge, nooit één brengt het ooit ook maar halverwege den Oceaan. Stellig komt nooit één aan gindschen oever. En toch eerst als hij aan gindschen oever was, kon hij er aan toe komen om die anderen te verlossen.

Het is dus dit oneindige waarop hier voor alle eëndig creatuur de mogelijkheid onverbiddelijk afstuit, en uit dien hoofde besluit de Catechismus nu, dat derhalve de Middelaar, die ons wezenlijk zal verlossen, tegelijk sterker dan alle schepselen, en dus God moet zijn.

Deze overgang is niet te stout. Tusschen een schepsel en den Schepper ligt niets in. Er zijn geen overgangen, wat ook de Gnos-tieken van vroeger en de Gnostieken van nu gebazel hebben. De grenslijn tusschen het schepsel en den Schepper is absoluut.

Staat het alzo vast en is het uitgemaakt, dat de kracht van het schepsel, omdat het eëndig is, hier niet toereikende is, dan moet het wel een oneindige kracht zijn; en over-mits het oneindige alleen in God wordt ge-vonden, zoo is het „God en mensch” de wonderbare tegenstrijdige belijdenis, waarin alle hope op verlossing uitloopt.

En dit wordt nu alzo beleden, niet als om te zeggen: „Ons denken stelt nu vast, dat zoo de Middelaar zijn moet”, en nu voorts te gaan onderzoeken, of wat God ons zond, daaraan wel beantwoordt.

Maar het is omgekeerd een afguren van hoe de Heere in zijn zedelijke schepping de grondslagen des zedelijken levens heeft vastgesteld, en nu tot de be-lijdenis komen, dat onze Middelaar die ordinantie des zedelijken levens niet ver-treedt, maar heerlijk in zijn persoon doet schitteren.

KUYPER.

„Geen tweedracht in het lichaam.”

Opdat geen tweedracht in het lichaam zij, maar de leden voor elander gelijke zorge dragen. 1 Cor. 12: 25.

Gedurig spreekt en leest ge in onze dagen van een „organisme” en van een „organischen samenhang” en van „organieke wet” en van „organiseeren”, en er schuilt metterdaad achter dat vreemde woord een zoo uiterst gewichtige zaak, dat ons aandringen op waardeeren van het „organisch” verband ook voor uw ziele en in Jezus' Kerk nooit ver genoeg kan gaan.

God de Heere gaf het dan ook aan zijn heiligen apostel in, om zijn Kerk hier voortdurend en met klem van taal op te wijzen. Alleen Paulus gebruikt niet dat vreemde ongewone, maar een zeer gewoon en alledaagsch woord en spreekt van: het lichaam.

Want dat we iets organisch, of een orga-nisme noemen beduidt niets anders dan dat het als een lichaam in elkaar zit.

Een gemaakte bloem en een gegroeide bloem toonen u dat onderscheid duidelijk. Beide, die gegroeide bloem en die kunstbloem bestaan uit stukken en deelen, en bij beide zitten die stukken en deelen in elkaar. Maar het verschil is, dat ze bij de gegroeide bloem voort-kwamen uit de kiem en dus nooit buiten verband waren, terwijl bij de gemaakte bloem alle stukken en deeltjes eerst afzonderlijk geknipt en egerst en getint en geplooid zijn, en dat ze eerst daarna in elkaar zijn gezet.

En dit nu drukt men kortweg niet door te zeggen, dat de natuurbloem en een gegroeide bloem, maar de kunstbloem niet; of, om het dan nu in de taal van onzen tijd te zeggen, dat de gegroeide bloem organisch is en een organieke vormt, terwijl de gekunstelde bloem dat karakter geheel mist.

En zie, geheel op dezelfde wijze staat nu ook de ware Kerk van onzen Heere Jezus Christus tegen alle nabootsing er van, tegen alle factie en alle sekte over.

Ook de Kerk van Christus is een lichaam. Ook de Kerk onzes Heeren zit organisch in één. Ook de Kerk van Jezus vormt een orga-nisme. Terwijl omgekeerd, al wat sekte is of factie heet of valscheit de Kerk na poogt te bootsen, juist dit goddelijk karakter mist.

Let wel: goddelijk karakter. Want de kunstbloem maken uw vingers, maar de natuurbloem komt uit de hand des Heeren voort.

Wat „lichaam” is schiep God, wat werktuig liepen zit, is door u in elkaar gezet. „En als de Heilige Schrift ons nu leert, dat ook de Kerke Gods één lichaam is, en alsoo organisch saamhangt, dan ligt hierin uitgesproken, dat de Kerk niet van mensche-lijk maaksel is, maar een schepping is van den Heere onzen God.

Gaat het nu wel, dan werken in een lichaam al de deelen in evenwicht op elkaar. Dit heet voor dit lichaam: de eendracht, de harmonie. Dan werkt voet en hand, oog en oor, hoofd en leden, onderling juist zoo op elkaar als God de Schepper dit geordineerd heeft.

Tweedracht in het lichaam noemen wij daar-om gemeenlijk ziekte, krankheid, vergiftiging, doodlijk bederf.

Als een mensch ziek in zijn lichaam wordt, beduidt dit altoos, dat er een van zijn leden of organen is, dat of te zwak of te sterk gaat werken, en op die wijze de evenredigheid ver-breekt.

Als het bloed te sterk gist heit ge kooris, als het te traaglijk kruit, eindigt ge met van uzelf te vallen. Als de zenuwen over de spieren gaan heerschen, begint ge te beven en te sidderen, en omgekeerd als de zenuwen ver-loos worden is er verlamming.

En zoo nu is het met alles. Zoodra of hart, of long, of hersens, of gal, of milt, of lever, of wat het ook zij, te weinig of te veel doen, en hetzij het hun toegemeten terrein overschrij-den, 't zij dezen akker onbewerkt laten, ont-staat er tweedracht in het lichaam en zijt ge ziek.

Tweedracht, want als het hart zijn taak ten deele onvervuld laat, dan moeten de overige leden de taak van het hart overnemen, en toornen ze op het hart, omdat het hun den toevorst weigert van het voedend bloed. Of ook als de kooris het bloed heerschen laat veel sterker dan het moet, dan verzetten alle andere leden zich, om niet geheel overspannen te worden. En zoo strijdt dan het zieke lid om zich te ver-weren, en de andere leden om het kranke lid weer tot zijn plicht te brengen. En vandaar dan die ontzaglijke gisting, die onrust, dat gejaagd en afgematte van den kranke. Ziek zijn, maakt juist om de tweedracht, die in het lichaam woelt, het lichaam zoo moe.

En ook dit weer is juist zoo ook van Christus' Kerk waar.

Alle lichamen op aarde zijn nog slechts slaauwe beelden van de heerlijkheid van dit lichaam aller lichamen, dat de Kerk van Christus heet. Dat is het zuiverste lichaam. Het volmaakte lichaam. Het sijngevoeligste lichaam.

Meer dan bij enig lichaam komt het daarom bij dit lichaam onzer Heeren op evenwicht, op evenredige werking, op stilte en strenge taak-vervulling van elk lid aan; en schrikkelijk dan in eenig ander lichaam wordt het juist in dit lichaam des Heeren gevoeld, zoodra er leden of organen zijn, die te veel of te weinig doen. Want dan ontstaat er onverwilt ook in dat heil-ig lichaam tweedracht en is ook dat lichaam des Heeren krank.

o, Het is zoo onuitsprekelijk droef, dat zelfs dit allerheiligste aller lichamen op aarde niet uit kan komen, zonder dat die verstering van het evenwicht, van die breking der juiste even-redigheid, en daardoor aan tweedracht en ziekte bloot te staan.

Maar wat wilt ge? Bezit, wat u aangaat, het gezondste lichaam zoodat u nooit iets scheide; en ge altoos frisch en kloek waart; en de zuiverste eendracht in uw lichaam heerscht; maar reis naar een stad waar pestilentie uitbrak en neem uw lottek in een herberg waar pestzicken op hun legerstee worstelen; en wat haat u dan al uw kostelijke, krachtige gezondheid, zoo de besmetting over u komt en het pestig ook u in het bloed sluip?